

- 2) Ważności art. 4a ust. 4 dyrektywy 1999/32, zmienionej dyrektywą 2005/33, nie można badać w świetle ogólnej zasady prawa międzynarodowego *pacta sunt servanda* ani zasady lojalnej współpracy ustanowionej w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy TUE, ze względu na to, że ten przepis wspomnianej dyrektywy może prowadzić do naruszenia załącznika VI do międzynarodowej Konwencji o zapobieganiu zanieczyszczaniu morza przez statki, sporządzonej w Londynie w dniu 2 listopada 1973 r., uzupełnionej protokołem z dnia 17 lutego 1978 r., i zmuszać tym samym państwa członkowskie będące stronami protokołu z 1997 r. wprowadzającego zmiany do międzynarodowej Konwencji o zapobieganiu zanieczyszczaniu morza przez statki, zmodyfikowanej protokołem z 1978 r. dotyczącym tej konwencji, podpisanego w Londynie dnia 26 września 1997 r., do uchybiania zobowiązaniom ciążącym na nich względem innych stron tego protokołu.
- 3) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie jest właściwy do wypowiedzania się w kwestii, jaki jest wpływ wspomnianego załącznika VI na zakres art. 4a ust. 4 dyrektywy 1999/32, zmienionej dyrektywą 2005/33.

(<sup>1</sup>) Dz.U. C 370 z 17.12.2011.

**Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 lutego 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — Leidseplein Beheer BV, H.J.M. de Vries przeciwko Red Bull GmbH, Red Bull Nederland BV**

(Sprawa C-65/12) (<sup>1</sup>)

*(Odesłanie prejudycjalne — Znaki towarowe — Dyrektywa 89/104/EWG — Prawa przyznane przez znak towarowy — Znak towarowy cieszący się renomą — Ochrona rozszerzona na towary lub usługi, które nie są podobne do tych, dla których zarejestrowano znak towarowy — Używanie przez osobę trzecią, bez uzasadnionej przyczyny, oznaczenia identycznego lub podobnego do znaku cieszącego się renomą — Pojęcie uzasadnionej przyczyny)*

(2014/C 93/05)

Język postępowania: niderlandzki

#### Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

#### Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Leidseplein Beheer BV, H.J.M. de Vries

Druga strona postępowania: Red Bull GmbH, Red Bull Nederland BV

#### Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden — Wykładnia art. 5 ust. 2 pierwszej dyrektywy Rady z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu

zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40, s. 1) — Prawa przyznawane przez znak towarowy — Znak cieszący się renomą — Ochrona rozszerzona na towary lub usługi, które nie są podobne do tych, dla których zarejestrowano znak towarowy — Używanie przez osobę trzecią, bez uzasadnionej przyczyny, oznaczenia identycznego lub podobnego do znaku cieszącego się renomą, pozwalające na czerpanie nienależnej korzyści z charakteru odróżniającego lub renomy znaku bądź działające na ich szkodę — Pojęcie uzasadnionej przyczyny

#### Sentencja

Artykuł 5 ust. 2 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, że w związku z uzasadnioną przyczyną w rozumieniu tego przepisu właściciel cieszącego się renomą znaku towarowego może zostać zobowiązany do tolerowania używania przez osobę trzecią oznaczenia podobnego do tego znaku towarowego dla towaru identycznego z tym, dla którego ten znak towarowy został zarejestrowany, gdy ujawnione zostało, że oznaczenie to było używane przed dokonaniem zgłoszenia danego znaku towarowego do rejestracji i że używanie dla identycznego towaru następuje w dobrej wierze. W celu dokonania oceny, czy warunki te są spełnione na sądzie krajowym spoczywa obowiązek uwzględnienia w szczególności następujących elementów:

- zakorzenienia i renomy tego oznaczenia z punktu widzenia właściwego kręgu odbiorców,
- stopnia podobieństwa towarów i usług, dla których oznaczenie to było pierwotnie używane, i towaru, dla którego ten znak towarowy został zarejestrowany, oraz
- wymiaru ekonomicznego i handlowego używania dla tego towaru oznaczenia podobnego do tego znaku towarowego.

(<sup>1</sup>) Dz.U. C 126 z 28.4.2012.

**Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 13 lutego 2014 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Bułgarii**

(Sprawa C-152/12) (<sup>1</sup>)

*(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Transport — Dyrektywa 2001/14/WE — Rozwój kolei w Unii — Pobieranie opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej — Artykuł 7 ust. 3 i art. 8 ust. 1 — Możliwość pobierania podwyżek opłat — Koszt, który jest bezpośrednio ponoszony jako rezultat wykonywania przewozów pociągami)*

(2014/C 93/06)

Język postępowania: bułgarski

#### Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Vasileva i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Bułgarii (przedstawiciele: T. Ivanov, D. Drambozova i E. Petranova, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: B. Majczyna i M. Szpunar, pełnomocnicy)

### Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 1 dyrektywy 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawania świadectw bezpieczeństwa (Dz.U. L 75, s. 29) — System pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej — Pojęcie „kosztu, który jest bezpośrednio ponoszony jako rezultat wykonywania przewozów pociągami” — Opłaty przekraczające koszty ponoszone bezpośrednio jako rezultat wykonywania przewozów pociągami — Warunki zastosowania art. 8 ust. 1 dyrektywy 2001/14/WE

### Sentencja

- 1) *Zezwalając na uwzględnienie w obliczaniu opłat pobieranych za minimalny pakiet dostępu i dostęp do torów w celu obsługi urządzeń kosztów, a mianowicie wynagrodzeń personelu i składek na ubezpieczenie społeczne, których nie można uznać za koszty, które są bezpośrednio ponoszone jako rezultat wykonywania przewozów pociągami, Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na podstawie art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 1 dyrektywy 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawania świadectw bezpieczeństwa, zmienionej dyrektywą 2007/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r.*
- 2) *W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.*
- 3) *Komisja Europejska, Republika Bułgarii i Rzeczpospolita Polska pokrywają własne koszty.*

(<sup>1</sup>) Dz.U. C 174 z 16.6.2012.

**Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 lutego 2014 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio — Włochy) — Airport Shuttle Express scarl (C-162/12), Giovanni Panarisi (C-162/12), Società Cooperativa Autonoleggio Piccola arl (C-163/12), Gianpaolo Vivani (C-163/12) przeciwko Comune di Grottaferrata**

(Sprawy połączone C-162/12 i C-163/12) (<sup>1</sup>)

*(Odesłanie prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE, 101 TFUE i 102 TFUE — Rozporządzenie (EWG) nr 2454/92 — Rozporządzenie (WE) nr 12/98 — Świadczenie najmu pojazdów z kierowcą — Uregulowania krajowe i regionalne — Zezwolenie wydawane przez gminy — Warunki — Sytuacje o charakterze wyłącznie wewnętrznym — Właściwość Trybunału — Dopuszczalność pytań*

(2014/C 93/07)

Język postępowania: włoski

### Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

### Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Airport Shuttle Express scarl (C-162/12), Giovanni Panarisi (C-162/12), Società Cooperativa Autonoleggio Piccola arl (C-163/12), Gianpaolo Vivani (C-163/12)

Strona pozwana: Comune di Grottaferrata

Przy udziale: Federnoleggio

### Przedmiot

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio — Wykładnia art. 26, 49, 90 TFUE, art. 3 TUE w związku z art. 4 ust. 3 TUE i art. 3, 4, 5 i 6 TFUE, art. 101 i 102 TFUE, jak również rozporządzenia Rady (EWG) nr 2454/92 z dnia 23 lipca 1992 r. ustanawiającego warunki dostępu przewoźników niemających stałej siedziby w państwie członkowskim do transportu drogowego osób w państwie członkowskim (Dz.U. L 251, s. 1) oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 12/98 z dnia 11 grudnia 1997 r. ustanawiającego warunki dostępu przewoźników niemających stałej siedziby w państwie członkowskim do transportu drogowego osób w państwie członkowskim (Dz.U. 1998, L 4, s. 10) — Usługa najmu pojazdów z kierowcą — Uregulowania krajowe uzależniające świadczenie tej usługi od posiadania licencji wydawanej przez gminy i zobowiązujące posiadaczy takiej licencji do dysponowania normalną bazą pojazdów na terenie gminy, która wydała im licencję, oraz do rozpoczęcia i zakończenia świadczenia usługi na tym samym terenie